

Dosarul nr. 2ra-1220/22
2-20079063-01-2ra-02092022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – S. Daguța
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, V. Buhnaci, V. Sîrbu

ÎNCHEIERE

21 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Angela Vîsoțcaia,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ nr. 16 din Chișinău, în
procedura falimentului, împotriva Angelei Vîsoțcaia cu privire la încasarea
datoriei la serviciile comunale,

împotriva deciziei din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
admis apelul declarat de întreprinderea municipală de gestionare a fondului
locativ nr. 16 din Chișinău, în procedura falimentului, s-a casat hotărârea din 14
iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o hotărâre nouă, prin
care s-a admis acțiunea,

constată:

La 26 iunie 2020, întreprinderea municipală de gestionare a fondului locativ
nr. 16 din Chișinău, în procedura falimentului, (în continuare ÎMGFL nr. 16) a
depus prin intermediul oficiului poștal cerere de chemare în judecată cu valoare
redușă împotriva Angelei Vîsoțcaia cu privire la încasarea datoriei la serviciile
comunale (f.d. 2-6, 14).

În motivarea acțiunii a invocat că Angela Vîsoțcaia este proprietarul
apartamentului nr. XXX în blocul locativ din str. XXX, mun. Chișinău, aflat în
gestionarea ÎMGFL nr. 16.

Reclamanta a notat că Angela Vîsoțcaia de mai mult timp nu își asumă
obligația colaterală de a achita integral serviciile prestate de încălzire, livrare a
agentului termic și apă caldă, acumulând pentru perioada 01 noiembrie 2016 – 31
martie 2020 o datorie totală în sumă de 6 148,97 de lei, dintre care 1 159,66 de lei
pentru încălzire și 4 989,31 de lei pentru prepararea apei calde. Însă, fiind
înștiințată lunar prin intermediul bonurilor de plată despre necesitatea achitării
datoriei, Angela Vîsoțcaia refuză să achite benevol restanța la plata serviciilor
comunale.

Reclamanta ÎMGFL nr. 16 a solicitat prin cererea de chemare în judecată
încasarea de la Angela Vîsoțcaia în beneficiul său a datoriei pentru consumul

energiei termice în sumă de 6 148,97 de lei, acumulate în perioada 01 noiembrie 2016 – 31 martie 2020.

Prin încheierea din 12 ianuarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a dispus examinarea în procedură generală a cererii de chemare în judecată depuse de ÎMGFL nr. 16 în procedura falimentului împotriva Angelei Vîsoțcaia cu privire la încasarea datoriei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 14 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea depusă de ÎMGFL nr. 16.

S-a încasat de la Angela Vîsoțcaia în beneficiul ÎMGFL nr. 16 suma de 1 159,66 de lei cu titlu de datorie la plata serviciului locativ-comunal de încălzire, acumulate în perioada 01 noiembrie 2016 – 31 martie 2020, pentru apartamentul nr. XXX din str. XXX, mun. Chișinău.

S-a respins pretenția cu privire la încasarea sumei de 4 989,31 de lei cu titlu de datorie la plata serviciului locativ-comunal de preparare a apei calde în perioada 01 noiembrie 2016 – 31 martie 2020, pentru apartamentul nr. XXX din str. XXX, mun. Chișinău, ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat de la Angela Vîsoțcaia în beneficiul statului taxa de stat în cuantum de 51,03 lei.

S-a încasat de la ÎMGFL nr. 16 în beneficiul statului taxa de stat în cuantum de 218,97 de lei (f.d. 78, 80-84 recto-verso).

La 16 iunie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, ÎMGFL nr. 16 a declarat apel împotriva hotărârii din 14 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 86 recto-verso).

Prin decizia din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de ÎMGFL nr. 16.

S-a casat hotărârea din 14 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a pronunțat o hotărâre nouă, prin care s-a admis acțiunea depusă de ÎMGFL nr. 16.

S-a încasat de la Angela Vîsoțcaia în beneficiul ÎMGFL nr. 16 datoria pentru energia termică acumulată în perioada noiembrie 2016 – martie 2020 în mărime de 6 148,97 de lei (f.d. 118, 119-126).

În consolidarea soluției instanța inferioară a reținut că, deși, Angela Vîsoțcaia a invocat că în locuința sa nu este instalat contor al consumului de apă potabilă și apă menajeră, contrar prevederilor art. 118 din Codul de procedură civilă nu a demonstrat acest fapt prin probe pertinente și concludente. Ba mai mult ca atât, potrivit informației SA „Termoelectrica” nr. 79/1990dc din 01 iunie 2017, în perioada septembrie 2016 – noiembrie 2017, Angela Vîsoțcaia nu a indicat în bonurile de plată indicii apometrelor, comunicându-se despre faptul că în temeiul contractului, în cazul în care datele nu au fost prezentate/înscrise în documentele de plată în luna de gestiune, volumul de apă caldă menajeră facturat pentru apartamentul dat se va calcula reieșind din volumul mediu lunar înregistrat de contoare în ultimele 2 luni consecutive, volumul de apă caldă menajeră calculat în acest sens va fi adăugat suplimentar la indicii contorului. Începând cu a 3-a lună se va indexa norma unitară până la 6 luni și norma dublă după 6 luni dacă se ignoră indicarea datelor contorului individual (f.d. 39).

Astfel, instanța de apel a conchis că gestionarul fondului locativ corect și legal a stabilit că, în temeiul contractului nr. 355 din 02 mai 2017, Angela Vîsoțcaia urmează să achite dublu pentru serviciul prestat.

Instanța de apel nu a acceptat argumentul Angelei Vîsoțcaia, precum că aceasta nu este parte la contractul încheiat de către gestionarul blocului de locuit și furnizorul serviciului respectiv, or, în cazul prestării serviciilor publice de gospodărie comunală, indiferent de faptul dacă a fost sau nu încheiat contract nemijlocit cu consumatorul, acesta urmează să achite serviciile prestate. Lipsa unui contract scris în particular între furnizor și consumator nu-l scutește pe ultimul de obligația achitării serviciului prestat. Cu atât mai mult că, gestionarul blocului locativ în care își are locuința Angela Vîsoțcaia are încheiat contract cu furnizorul privind livrarea energiei termice, iar ultima a acceptat prestarea și a beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare.

La 18 iulie 2022, Angela Vîsoțcaia a declarat recurs împotriva deciziei din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii din 14 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 130-133).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat normele de drept ce urmau a fi aplicate și din oficiu în mod eronat a constatat circumstanțe care au fost recunoscute de ambele părți. Or, deși, ambele părți litigante au recunoscut faptul că apartamentul nu este contorizat, adică nu are instalat un contor de evidență a apei, instanța de apel a reținut că Angela Vîsoțcaia nu a probat această circumstanță.

Reieșind din aceasta, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea și nu a dat apreciere argumentelor expuse în referința sa depusă asupra apelului declarat de ÎMGFL nr. 16, în concret în privința aplicabilității pct. II din Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, pct. 31 din hotărârea ANRE nr. 352 din 27 decembrie 2016, art. 26 alin. (2) din Legea privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare nr. 303 din 13 decembrie 2013, Decizia Consiliului Municipal Chișinău „cu privire la aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a serviciilor publice de alimentare cu apă și de canalizare din municipiul Chișinău” nr. 5/4 din 25 martie 2008

În opinia recurentei, instanța de apel a ignorat faptul că ANRE a stabilit ilegalitatea clauzelor contractului nr. 6016 din 01 octombrie 2016, încheiat între SA „Termoelectrica” și ÎMGFL nr. 16, în partea calculării duble a consumului, fapt pentru care a emis o prescripție și a solicitat perfectarea clauzelor contractului conform prevederilor legislației în vigoare, însă, SA „Termoelectrica” și ÎMGFL nr. 16 au continuat facturarea în baza unei formule ilegale.

De asemenea, recurenta a menționat că, deși, în baza prevederilor legale, SA „Termoelectrica” este obligată să încheie cu ea contract de furnizare a apei calde, ultima i-a refuzat încheierea unui asemenea contract. Din acest considerent, precum și a faptului că ea nu a împuternicit administratorul ÎMGFL nr. 16 să semneze din numele său un contract cu furnizorul de apă caldă, Angela Vîsoțcaia este de opinie că nu are nicio obligație față de ÎMGFL nr. 16 și de SA „Termoelectrica”, și nu poate fi obligată să achite careva sume în baza contractului nr. 6016 din 01 octombrie 2016.

Angela Vîsoțcaia a relevat că ÎMGFL nr. 16 a încheiat cu SA „Termoelectrica” un contract abuziv, fără a avea acordul ei, fapt prin ce au

fost încălcate prevederile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 256 din 09 decembrie 2011, care stabilesc că o clauză contractuală, nefiind negociată în mod individual cu consumatorul, este abuzivă în cazul în care creează, contrar cerințelor de bună-credință, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract.

Mai mult ca atât, în perioada noiembrie 2016 – aprilie 2017 lunar în suma de 80 de lei i-au fost calculate suplimentar volumele de apă caldă cu titlu de „cotă-parte” pentru consumul comun, fapt ce contravine pct. 9 din Anexa nr. 5 la Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002.

La 02 septembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatei ÎMGFL nr. 16 copia recursului declarat de Angela Vișoțcaia împotriva deciziei din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, explicându-i dreptul de a depune referință asupra acestuia (f.d. 136).

Prin referința depusă la 12 octombrie 2022 prin intermediul oficiului poștal, intimata ÎMGFL nr. 16 a solicitat respingerea ca fiind inadmisibil a recursului declarat de Angela Vișoțcaia împotriva deciziei din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan v. Republica Moldova*, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele *Marc Brauer v. Germania*, 01 septembrie 2016, § 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac v. Croația (Marea Cameră)*, 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate

constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 04 mai 2022. Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc cu numărul de ieșire b008, copia deciziei motivate din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost expedită în adresa participanților la proces pentru notificare la 13 iulie 2022 (f.d. 127), însă, din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul când decizia instanței de apel a fost comunicată efectiv recurentei. Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau

aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Angela Vișoțcaia rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de

lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Angela Vîsoțcaia nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Angela Vîsoțcaia nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Angela Vîsoțcaia a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și

procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Angela Vîsoțcaia împotriva deciziei din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Angela Vîsoțcaia împotriva deciziei din 04 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas